

mil eller så långt som möjligt från vårt läger på den sterila slamön längst i norr. Vi ha förlorat hela vårt förråd av sötvatten och proviant och det gäller därför att så hastigt som möjligt klara oss tillbaka till denna vår närmaste fasta punkt. Två vägar stå oss öppna: antingen att slopa de båda kanoterna, Chens och min, och till fots söka oss tillbaka till det läger där vi lämnat Chia Kwei ensam med en del av provianten och tältet. Den andra är att med de båda kanoterna ro norr ut utmed Lop-nors västra strand. Att gå femton eller sexton mil till fots i solglöd och utan vatten hade icke varit svårt för de unga roddarna och Chen, men litet för mycket för mig. Och att ro norr ut i den alltjämt tjutande stormen och med sjögången emot oss hade varit otänkbart. Vi skulle därför icke ha haft annat val än att vänta tills stormen bedarrade och sjön åter blev lugn. En sådan väntan vore inte heller rolig — vi hade ju helt nyligen upplevat en storm som varat i tre dygn. Om vi råkat ut för en situation sådan som denna, så hade vi nog under några dagar fått hungra, törsta och vänta.

Lyckan kunde också ha varit oss bevågen och skänkt oss vindfria dagar och en härlig och givande rodd kring hela sjön. Men varken det ena eller det andra inträffade i verkligheten, ty den försmädliga tröskeln korsade våra planer och hindrade oss från att göra den minsta framstöt i sjöns salta vattenvidder. Vattemängden i Kum-daria avtog nu med varje dag och därför sjönk Lop-nors yta undan för undan. Om vår plan lyckats och hade vi kunnat ägna fem dagar